

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973)

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

A R R E S T

Nr. 209.318 van 30 november 2010

A.166.282/VI-18.705

In zake: **GONTHIER** Claude,

die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Frédéric GOSSELIN, advocaat,
rue de Clairvaux n° 40/202
1348 Louvain-la-Neuve,

tegen:

het Brussels Hoofdstedelijk Gewest,
vertegenwoordigd door zijn regering,

dat woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Jérôme SOHIER, advocaat,
Emile De Motlaan 19
1000 Brussel.

DE RAAD VAN STATE, VIe KAMER,

Gezien het op 23 september 2005 ingediende verzoekschrift, waarbij Claude GONTHIER de nietigverklaring vordert van de beslissing van de gemachtigde ambtenaar van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest van 25 juli 2005 houdende bevestiging van de administratieve geldboete van 10.200 euro die hem op 20 juni 2005 door de Gewestelijke huisvestingsinspectie is opgelegd;

Gezien het administratief dossier;

Gezien de regelmatig uitgewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag van mevrouw VAN LAER, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2010, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 10 november 2010;

Gehoord het verslag van de heer Yves HOUYET, staatsraad;

Gehoord de opmerkingen van Mr. Frédéric GOSSELIN, advocaat, die voor de verzoekende partij verschijnt, en van Mr. Jérôme SOHIER, advocaat, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het andersluidend advies van mevrouw VAN LAER, auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de volgende feiten dienstig zijn voor het onderzoek van het beroep:

1. Naar aanleiding van een klacht die op 8 december 2004 door de huurder van verzoeker was ingediend, hebben de diensten van de verwerende partij op 31 januari 2005 een inspectiebezoek gebracht aan het appartement in kwestie, dat zich bevindt op de tweede en de derde verdieping van het gebouw gelegen in de Rogierlaan 98 te 1030 Schaarbeek.

2. Op 21 februari 2005 heeft de Gewestelijke huisvestingsinspectie enerzijds verzoeker een onmiddellijk verbod opgelegd om de woning nog verder te huur te stellen of te verhuren of te laten bewonen en anderzijds het totale bedrag van de administratieve geldboete geschat op 12.200 euro onder voorbehoud van de door verzoeker te maken opmerkingen en aan te voeren middelen. Verzoeker is gehoord op 14 april 2005.

Bij brieven van 17 maart, 18 april en 9 mei 2005 heeft verzoeker verscheidene opmerkingen meegedeeld aan de Gewestelijke huisvestingsinspectie. Bij een brief van 24 mei 2005 heeft die inspectie aangegeven dat ze geen rekening kon houden met de gegevens vervat in de brief van 9 mei 2005 omdat die brief overgezonden was na afloop van de termijn van dertig dagen bepaald bij artikel 7, § 1, van het besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 19 februari 2004 tot uitvoering van de Huisvestingscode. Verzoeker heeft die analyse betwist bij een brief van 2 juni 2005.

Op 20 juni 2005 heeft de Gewestelijke huisvestingsinspectie het bedrag van de administratieve geldboete verlaagd tot 10.200 euro.

3. Bij een brief van 24 juni 2005 heeft verzoeker bij de gemachtigde ambtenaar van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest beroep ingesteld tegen de beslissing van 20 juni 2005.

4. Op 25 juli 2005 heeft de gemachtigde ambtenaar dit beroep ontvankelijk doch niet gegrond verklaard en bijgevolg het bedrag van de geldboete gehandhaafd op 10.200 euro.

Dit is de bestreden handeling;

Overwegende dat verzoeker een eerste middel aanvoert, ontleend aan schending van de ordonnantie van 17 juli 2003 houdende de Brusselse Huisvestingscode, inzonderheid van de artikelen 8 en 15 ervan, aan schending van de artikelen 105, 107 en 108 van de Grondwet, aan ontstentenis van toereikende rechtsgrond, aan de omstandigheid dat de steller van de handeling niet bevoegd was of zelfs uit juridisch oogpunt niet bestond, aan de omstandigheid dat de zaak niet onderzocht is en aan machtsoverschrijding; dat hij betoogt dat de Gewestelijke huisvestingsinspectie die hem de geldboete heeft opgelegd die bij de bestreden handeling bevestigd is, wettelijk gezien niet bestaat, aangezien ze nooit opgericht is overeenkomstig artikel 8 van de Brusselse Huisvestingscode; dat hij daaruit afleidt dat die dienst niet bevoegd was om de handelingen te stellen die hij aangenomen heeft, zonder welke handelingen er ook geen bestreden beslissing zou zijn; dat hij daaruit afleidt dat de geldboete die in eerste instantie opgelegd is, geen enkele geldige grond bezit en geacht moet worden niet te bestaan, wat tot gevolg heeft dat het beroep dat daartegen is ingediend doelloos is en dat de gemachtigde ambtenaar evenmin bevoegd was; dat verzoeker ten slotte betoogt dat, gesteld dat de gemachtigde ambtenaar bevoegd was om over het beroep uitspraak te doen, hij de geldboete niet mocht bevestigen, daar ze opgelegd was op basis van vaststellingen die gedaan waren door een orgaan dat niet bevoegd was of zelfs niet bestond, welke vaststellingen bijgevolg nietig moeten worden geacht;

Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord stelt dat de Gewestelijke huisvestingsinspectie een dienst is die binnen het ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest is opgericht bij artikel 8 van de Brusselse Huisvestingscode; dat ze stelt dat het middel geen belang verschaft, aangezien die dienst slechts een onderdeel is van het bestuur Ruimtelijke Ordening en Huisvesting van het ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest en zelf geen enkele bijzondere rechtspersoonlijkheid bezit, zodat het niet nodig was hem op te richten bij een uitdrukkelijke wetsebepaling; dat ze daarop laat volgen dat de procedure gevoerd is door daartoe gemachtigde ambtenaren van het ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest en dat de bestreden handeling, zoals bij artikel 15, vijfde lid, van de Brusselse Huisvestingscode voorgeschreven is, uitgaat van de door de regering gemachtigde ambtenaar, wat door verzoeker niet wordt

betwist, zodat de bevoegdheid van de steller van de handeling niet in twijfel kan worden getrokken;

Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord stelt dat de Brusselse gewestelijke wetgever de regering ermee belast heeft de gewestelijke huisvestingsinspectie bij een specifiek besluit op te richten en te organiseren en dat de regering nooit een verordening heeft aangenomen om zulks te doen;

Overwegende dat de Brusselse Hoofdstedelijke Regering, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker betoogt, bij een besluit van 18 december 2003 binnen het ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest een gewestelijke inspectiedienst heeft opgericht overeenkomstig artikel 8 van de ordonnantie van 17 juli 2003 houdende de Brusselse Huisvestingscode; dat die bepaling, anders dan verzoeker beweert, geenszins voorschrijft dat die dienst bij een verordening moest worden opgericht; dat het eerste middel ongegrond is;

Overwegende dat verzoeker een tweede middel aanvoert, ontleend aan schending van de Brusselse Huisvestingscode, inzonderheid van artikel 15 ervan, van de artikelen 10, 11 en 108 van de Grondwet, aan ontstentenis van toereikende rechtsgrond en aan machtsoverschrijding; dat hij in een eerste onderdeel betoogt dat de Huisvestingscode alleen van toepassing is op goederen die na de inwerkingtreding ervan te huur worden gesteld en niet op goederen, zoals het zijne, die al te huur gesteld waren vóór de inwerkingtreding van die code, zodat de verwerende partij hem geen straf mocht opleggen wegens niet-naleving van verplichtingen tot de naleving waarvan hij niet gehouden was; dat het begrip "te huur stellen" volgens verzoeker geïnterpreteerd dient te worden in de gebruikelijke betekenis, namelijk het feit een goed te huur aan te bieden, wat een handeling is die eindigt wanneer de huurovereenkomst wordt gesloten, op welk ogenblik het goed niet langer te huur gesteld maar verhuurd is; dat verzoeker daaruit afleidt dat het enige gedrag dat bij artikel 15 van de Code strafbaar is gesteld, bestaat in het te huur stellen van een goed en het sluiten van een huurovereenkomst betreffende dat goed na de inwerkingtreding van de Code, maar niet, zoals in casu, de voortzetting van de verhuring van zo een goed krachtens een huurovereenkomst die eerder gesloten is; dat hij aanvoert dat die interpretatie bevestigd wordt door de parlementaire voorbereiding en eveneens door de omstandigheid dat niet voorzien is in een overgangsregeling teneinde de "gewone" verhuurders de mogelijkheid te bieden om de onroerende goederen waarover huurovereenkomsten gesloten waren conform te maken; dat hij ten slotte betoogt dat een andere interpretatie zou impliceren dat de verhuurders zich vanaf de inwerkingtreding van de Code genoodzaakt zouden zien een einde te maken aan de huurovereenkomsten om de vereiste werken uit te voeren, wat zou ingaan tegen de wil van de wetgever, die erin bestaat de huurders te beschermen; dat verzoeker in een tweede onderdeel betoogt dat als het begrip te huur stellen zou slaan op de volledige duur van de huurovereenkomst, de bestreden handeling zou steunen op een discriminerende code doordat die naar gelang van de

soort verhuurders zou voorzien in verschillende termijnen voor het conform maken van de woningen; dat hij erop wijst dat artikel 7 van de Code voor verhuurders van gemeubelde woningen en kleine woningen voorziet in een overgangsperiode van twee jaar om hun woningen in overeenstemming te brengen met de voorschriften van de Code, terwijl die Code geen enkele soortgelijke bepaling bevat voor de "gewone" verhuurders en daarvoor geen objectieve reden wordt opgegeven; dat hij aanvoert dat de Brusselse wetgever, door de nieuwe bepalingen van de Code onmiddellijk toepasselijk te maken op de woningen die al voor de inwerkingtreding van die Code verhuurd waren, afgeweken is van het algemene beginsel betreffende de huurovereenkomsten met betrekking tot de hoofdverblijfplaats van de huurder en van het beginsel dat inzake overeenkomsten de oude wet van toepassing blijft tenzij de nieuwe wet van openbare orde is of daarin uitdrukkelijk wordt voorgeschreven dat ze op lopende overeenkomsten van toepassing is; dat hij daarop laat volgen dat de aangevoerde discriminatie afhangt van de inwerkingtreding van het besluit van 4 september 2003 tot bepaling van de elementaire verplichtingen inzake veiligheid, gezondheid en uitrusting van de woningen, zodat de Raad van State bevoegd is om ze ongedaan te maken, waarop hij vraagt dat de volgende prejudiciële vraag zou worden gesteld:

" Schendt de ordonnantie van 17 juli 2003 houdende de Brusselse Huisvestingscode, gewijzigd bij de ordonnantie van 1 april 2004, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, als die ordonnantie in die zin geïnterpreteerd wordt dat ze ingevolge de artikelen 5 en 7 ervan, voor het in overeenstemming brengen van te huur gestelde woningen met de verplichtingen die uit die Code voortvloeien, voorziet in een kortere termijn voor de gewone verhuurders dan voor de verhuurders van gemeubelde woningen en kleine woningen?";

dat verzoeker in een derde onderdeel subsidiair en voor het geval de eerste twee onderdelen ongegrond zouden zijn, betoogt dat de wetgever, die niet voorzien heeft in enige specifieke regeling voor verhuurders die beschikken over een goed dat te huur gesteld is bij het in werking treden van de verplichtingen die uit de Code voortspruiten, alle gewone verhuurders op dezelfde wijze heeft behandeld zonder rekening te houden met het feit dat ze niet allen in dezelfde situatie verkeren; dat hij vraagt dat de volgende prejudiciële vraag wordt gesteld:

" Schendt de ordonnantie van 17 juli 2003 houdende de Brusselse Huisvestingscode, gewijzigd bij de ordonnantie van 1 april 2004, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, als die ordonnantie in die zin geïnterpreteerd wordt dat ze ingevolge artikel 5 ervan, voor het in overeenstemming brengen van woningen met de verplichtingen die uit die Code voortvloeien, voorziet in een identieke termijn zonder er rekening mee te houden dat bepaalde verhuurders, in tegenstelling tot anderen, beschikken over een woning die bij het in werking treden van de Code 'te huur gesteld is'?"

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat het eerste onderdeel van het middel in rechte faalt, aangezien de dwingende bepalingen van de Brusselse Huisvestingscode betreffende de verplichtingen inzake elementaire veiligheid, gezondheid en uitrusting van de woningen voor alle te huur gestelde woningen gelden vanaf de inwerkingtreding van de Code, met inbegrip van de woningen die onder een lopende huurovereenkomst vielen; dat ze aanvoert dat een nieuwe wet die van openbare orde of dwingend van aard is in de regel onmiddellijk van toepassing is, ook op lopende overeenkomsten en dat zulks in casu des te meer geldt daar de Huisvestingscode de effectiviteit van het basisrecht op huisvesting waarborgt; dat ze aangeeft dat in artikel 14 van de Brusselse Huisvestingscode wordt bepaald dat aan de verhuurder die de verplichtingen inzake veiligheid, gezondheid en uitrusting van de woningen niet nakomt het verbod wordt opgelegd om de woning nog verder te huur te stellen, wat bewijst dat die normen wel degelijk rechtstreeks van toepassing zijn op de lopende huurovereenkomsten, waarbij ze erop wijst dat zulks eveneens bevestigd wordt door artikel 7, § 3, van die Code; dat de verwerende partij ten slotte stelt dat verzoeker niet mag klagen over enige schending van het beginsel van de rechtszekerheid daar het volgens de regeling die aan de Brusselse Huisvestingscode voorafgegaan is al verboden was een goed dat niet aan de elementaire verplichtingen inzake veiligheid en gezondheid beantwoordde te huur te stellen; dat de verwerende partij, wat het tweede onderdeel betreft, aangeeft dat de overgangperiode van twee jaar die aan de verhuurders van gemeubelde woningen en kleine woningen toegekend wordt, alleen betrekking heeft op het verkrijgen van het conformiteitsattest waarover de verhuurder moet beschikken om zulke woningen te huur te mogen stellen, maar dat de overige verhuurders, zoals verzoeker, niet over zo een attest moeten beschikken voor ze hun goed te huur stellen; dat ze stelt dat het verbod om een woning die niet aan de minimale verplichtingen inzake elementaire veiligheid, gezondheid en uitrusting van de woningen voldoet te huur te stellen integendeel geldt voor alle woningen zonder onderscheid en dat de straf, die bestaat in het onmiddellijke verbod om de woning nog verder te huur te stellen, op dezelfde wijze geldt voor alle woningen, zowel de gemeubelde woningen en de kleine woningen als alle overige, zodat de discriminatie die in het tweede onderdeel van het middel aangevoerd wordt, zich niet voordoet; dat de verwerende partij, wat het derde onderdeel betreft, betoogt dat geen enkele verhuurder beschikt over een termijn om zich aan de Huisvestingscode te conformeren, dat verzoeker, net als alle verhuurders, een termijn van acht maanden heeft gekregen, zoals bepaald in artikel 13, § 3, van de Brusselse Huisvestingscode, voor het uitvoeren van de werken en verbouwingen die nodig waren om zijn goed in overeenstemming te brengen met de dwingende criteria die door de wetgever vastgesteld zijn en dat inderdaad een verbod om de woning verder te huur te stellen ter kennis van verzoeker is gebracht omdat de vastgestelde overtredingen de veiligheid en de gezondheid van de bewoners in het gedrang konden brengen; dat ze daaruit besluit dat de Code geen enkele verschillende behandeling invoert, aangezien het verbod om het goed nog verder te huur te stellen voor alle verhuurders op dezelfde wijze geldt en dat de prejudiciële vragen die door verzoeker subsidiair worden voorgesteld, derhalve doelloos en van geen belang zijn;

Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord, wat het eerste onderdeel betreft, stelt dat het feit dat het begrip "te huur gestelde woningen" niet in de Code gebruikt wordt, aantoonst dat de Code geen betrekking heeft op verhuringen die van voor de inwerkingtreding ervan dateren; dat verzoeker in verband met het tweede onderdeel staande houdt dat de omstandigheid dat bij artikel 7 van de Huisvestingscode aan de verhuurders van gemeubelde woningen en kleine woningen een overgangsperiode van twee jaar wordt toegestaan voor het verkrijgen van het conformiteitsattest dat vereist is wanneer die woningen te huur worden gesteld, impliceert dat die verhuurders, in tegenstelling tot de overige verhuurders, over een termijn van twee jaar beschikken om hun goed conform te maken; dat hij zijn verzoek tot het stellen van een prejudiciële vraag herhaalt; dat hij inzake het derde onderdeel stelt dat de Code volgens de interpretatie van de verwerende partij voorziet in een gelijke behandeling van personen die zich in een verschillende situatie bevinden, namelijk enerzijds verhuurders wier goed te huur gesteld is vóór de inwerkingtreding van de Code en anderzijds degenen die hun goed te huur hebben gesteld na de inwerkingtreding ervan; dat hij erop wijst dat de eigenaars van een woning die reeds te huur gesteld was bij de inwerkingtreding van de voormelde Code verplicht zouden zijn ze te doen beantwoorden aan de elementaire verplichtingen inzake veiligheid, gezondheid en uitrusting terwijl zij door de aanwezigheid van huurders niet met hetzelfde gemak werken kunnen aanvatten als de eigenaars van woningen die niet verhuurd zijn; dat hij aanvoert dat de wetgever aan de verhuurders de noodzakelijke tijd had moeten laten om hun woningen in overeenstemming te brengen met de vereisten van de Code en in dit verband rekening had moeten houden met de aanwezigheid van huurders in de verhuurde ruimten; dat hij daarop laat volgen dat die moeilijkheid uit zijn situatie blijkt, aangezien hij sedert december 2003 tracht de huurovereenkomst op te zeggen en wacht tot zijn huurder vertrokken is om werkzaamheden uit te voeren om de woning conform te maken; dat hij ten slotte zijn verzoek handhaaft om een prejudiciële vraag te laten stellen;

Overwegende, wat het eerste onderdeel betreft, dat artikel 5 van de Brusselse Huisvestingscode het verbod inhoudt om "een woning te huur stellen die niet voldoet aan de verplichtingen inzake veiligheid, gezondheid en uitrusting bedoeld in artikel 4, op straffe van de sancties vermeld in de artikelen 14 en 15"; dat het verhuren van een woning in het kader van een lopende huurovereenkomst een te huur stellen van een woning is in de zin van de Brusselse Huisvestingscode; dat zulks stellig blijkt uit de artikelen 6, 9, 10 en 14 van die Code; dat er geen aanleiding bestaat om een duidelijke tekst te interpreteren, zoals verzoeker voorstelt; dat, in tegenstelling tot wat hij beweert, het dus krachtens artikel 5 van de Code verboden is om in het kader van een lopende huurovereenkomst een woning te verhuren die niet voldoet aan de verplichtingen vermeld in artikel 4 van de Code; dat de ordonnantie van 17 juli 2003 houdende de Brusselse Huisvestingscode als wetgeving van dwingende aard overigens onmiddellijk van toepassing is, niet alleen op situaties ontstaan na de inwerkingtreding ervan, maar ook op de toekomstige gevolgen van

situaties ontstaan vóór de inwerkingtreding ervan; dat de Code dan ook van toepassing is wanneer verzoeker zijn woning heeft verhuurd vóór de inwerkingtreding ervan; dat het eerste onderdeel ongegrond is; dat, wat het tweede onderdeel betreft, het verschil in behandeling dat door verzoeker gelaakt wordt, zich niet voordoet; dat de verhuurders van gemeubelde woningen of van kleine woningen immers over geen andere termijn beschikken dan de overige verhuurders om te voldoen aan de verplichtingen gesteld in artikel 4 van de Brusselse Huisvestingscode; dat de termijn waarvan in artikel 7 van die Code sprake is en die door verzoeker wordt aangevoerd, geen verband houdt met de naleving van de verplichtingen gesteld in artikel 4 maar wel met het nakomen van de verplichting om in het bezit te zijn van een conformiteitsattest om hun woningen te huur te kunnen stellen, die geldt voor de verhuurders van gemeubelde woningen en van kleine woningen bovenop de verplichtingen vermeld in artikel 4; dat het verschil in behandeling dat door verzoeker gelaakt wordt, zich niet voordoet, zodat er geen grond bestaat om aan het Grondwettelijk Hof een vraag voor te leggen; dat het tweede onderdeel ongegrond is; dat, wat het derde onderdeel betreft, de ordonnantie van 17 juli 2003 onmiddellijk van toepassing is op alle woningen en niet voorziet in een overgangsperiode met het oog op het voldoen aan de bepalingen ervan, ongeacht of de woningen al dan niet vóór de inwerkingtreding ervan verhuurd waren; dat de regering bij de ordonnantie overigens niet gemachtigd was om voor de inwerkingtreding van de ordonnantie een andere datum te bepalen naargelang de woningen al dan niet reeds verhuurd waren; dat de regering bij die ordonnantie evenmin gemachtigd was om een verschillende datum van inwerkingtreding te bepalen voor woningen die te huur gesteld waren vóór de inwerkingtreding van de Brusselse Huisvestingscode en voor die welke toen nog niet te huur gesteld waren wat betreft de toepassing van de normen vastgesteld in het besluit van 4 september 2003 tot bepaling van de elementaire verplichtingen inzake veiligheid, gezondheid en uitrusting van de woningen; dat bij dat voormelde besluit dus geen enkele overgangsperiode geregeld is; dat, gesteld dat de wetgever de artikelen 10 en 11 van de Grondwet geschonden zou hebben door in de ordonnantie van 17 juli 2003 niet te voorzien in een overgangsperiode voor personen die al een woning verhuurden vóór de inwerkingtreding ervan, zoals verzoeker beweert, die discriminatie evenwel niet zou voortvloeien uit hetgeen in de Huisvestingscode wordt voorgeschreven maar uit hetgeen daarin niet wordt bepaald, dus uit een verzuim van wetgeving; dat een dergelijke vaststelling van ongrondwettigheid voor verzoeker van geen belang is, aangezien dat verzuim niet door de Raad van State maar alleen door de wetgever verholpen kan worden en aangezien die vaststelling niet wegneemt dat in de ordonnantie van 17 juli 2003 aan personen die, zoals verzoeker, al een woning verhuurden vóór de inwerkingtreding ervan geen termijn wordt gegeven om die woningen aan de bepalingen ervan te laten voldoen; dat er dan ook geen grond bestaat om de prejudiciële vraag te stellen die door verzoeker wordt voorgesteld, aangezien ze niet dienstig is voor het beslechten van het geschil en voor verzoeker van geen belang is; dat verzoeker wegens de onmiddellijke gelding van de ordonnantie van 17 juli 2003 en doordat hem geen overgangsperiode geboden is,

ertoe gehouden was te voldoen aan de verplichtingen gesteld in artikel 4 van de Brusselse Huisvestingscode; dat het derde onderdeel ongegrond is; dat het tweede middel ongegrond is;

Overwegende dat verzoeker een derde middel aanvoert, ontleend aan schending van de Brusselse Huisvestingscode, inzonderheid van artikel 15 ervan, van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid van de verplichting beslissingen zorgvuldig voor te bereiden, en van het beginsel audi et alteram partem, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de verplichting om bestuurshandelingen van een materiële motivering te voorzien, alsook aan machtsoverschrijding; dat hij in een eerste onderdeel betoogt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de juridische argumenten die hij aangevoerd had, dat hij nochtans de mogelijkheid moest krijgen om te betwisten dat de feiten aan hem te wijten waren en dat de verwerende partij ten onrechte geoordeeld heeft dat al zijn kritische opmerkingen van juridische aard gericht waren tegen normen waarover zij zich niet kon uitspreken; dat verzoeker in een tweede onderdeel aanvoert dat de verwerende partij zonder geldige reden geweigerd heeft zich te buigen over de opmerkingen die hij aan haar had gericht in een brief van 9 mei 2005; dat hij stelt dat de omstandigheid dat die brief zo laat gekomen is niet aan hem kan worden tegengeworpen, aangezien in artikel 7, § 1, van het besluit van 19 februari 2004 tot uitvoering van de Huisvestingscode op de overschrijding van de termijn die daarin wordt bepaald geen enkele straf wordt gesteld; dat hij daarop laat volgen dat de opmerkingen in kwestie eveneens geformuleerd waren in zijn beroep en dat uit de bestreden handeling niet blijkt dat de verwerende partij ze in overweging heeft genomen;

Overwegende dat de verwerende partij in verband met beide onderdelen antwoordt dat de beginselen waarvan verzoeker de schending aanvoert wel nageleefd zijn, dat hij gehoord is, dat hij alle argumenten die hij uiteen wenste te zetten, heeft kunnen aanvoeren en dat zij ze in overweging heeft genomen; dat ze erop wijst dat haar verplichting om in een uitdrukkelijke motivering te voorzien niet impliceerde dat ze diende te antwoorden op elk argument van verzoeker maar alleen dat ze ertoe gehouden was het voor hem mogelijk te maken de beslissing te begrijpen; dat ze van oordeel is dat ze die verplichting is nagekomen; dat ze daarop laat volgen dat de brief van verzoeker van 9 mei 2005 werkelijk te laat gekomen is maar dat ze, in tegenstelling tot wat hij betoogt, geantwoord heeft op de argumenten die daarin uiteengezet zijn;

Overwegende dat verzoeker in verband met het eerste onderdeel in zijn memorie van wederantwoord stelt dat de bestreden beslissing niet genoegzaam gemotiveerd is, aangezien ze hem niet in staat stelt te begrijpen om welke redenen de verwerende partij geoordeeld heeft dat de Huisvestingscode van toepassing is op huurovereenkomsten die aan de gang waren bij de inwerkingtreding ervan terwijl hij dat uitdrukkelijk betwist heeft; dat verzoeker in verband met het tweede onderdeel volhoudt dat zijn brief van 9 mei 2005 niet te laat gekomen is en

stelt dat de verwerende partij niet op alle daarin uiteengezette argumenten heeft geantwoord;

Overwegende dat de verwerende partij in haar laatste memorie voorts stelt dat de bestreden handeling genoegzaam gemotiveerd is, aangezien verzoeker advocaat is en de basisbeginselen van het recht kent en de kritiek waarop de verwerende partij volgens verzoeker niet geantwoord heeft, ongegrond is;

Overwegende dat het middel, voor zover het tegen de beslissing van de Gewestelijke huisvestingsinspectie van 20 juni 2005 gericht is, niet-ontvankelijk is, aangezien die beslissing herzien is bij de bestreden handeling, die in de plaats daarvan gekomen is; dat wat het tweede onderdeel betreft, het middel eveneens niet-ontvankelijk is doordat verzoeker niet met de vereiste nauwkeurigheid aangeeft welke argumenten van zijn brief van 9 mei 2005 volgens hem niet door de verwerende partij beantwoord zijn; dat zijn kritiek volgens welke de verwerende partij op die brief geen acht zou hebben geslagen, bovendien tegengesproken wordt door de bekentenis zelf van verzoeker, die in zijn memorie van wederantwoord toegeeft dat de verwerende partij gedeeltelijk geantwoord heeft op de argumenten die hij daarin uiteengezet had; dat het tweede onderdeel bijgevolg ten dele niet-ontvankelijk en ten dele ongegrond is; dat, wat het eerste onderdeel betreft, de verwerende partij de bestreden handeling op geldige wijze gemotiveerd heeft, aangezien ze daarin de feitelijke en juridische overwegingen heeft aangegeven die daaraan ten grondslag liggen en verzoeker in staat gesteld heeft te begrijpen om welke redenen ze hem de betwiste geldboete heeft opgelegd; dat de verwerende partij, die geen rechtsprekende instantie is, er bovendien niet toe gehouden was te antwoorden op elk argument dat door verzoeker aangevoerd was; dat overigens uit het onderzoek van het tweede middel blijkt dat de stelling van verzoeker dat hij niet verplicht is de vereisten van de Brusselse Huisvestingscode in acht te nemen, onjuist is; dat het eerste onderdeel ongegrond is; dat het derde middel ongegrond is;

Overwegende dat verzoeker een vierde middel aanvoert, ontleend aan schending van artikel 15 van de Brusselse Huisvestingscode, van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid van het beginsel audi et alteram partem, van het algemeen beginsel van de rechten van verdediging, van artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, van artikel 14 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, alsook aan machtsoverschrijding; dat hij betoogt dat de verwerende partij hem een administratieve geldboete heeft opgelegd zonder hem in staat te stellen kennis te nemen van belangrijke gegevens van het administratief dossier, inzonderheid van de klacht die aan de basis van de sanctie ligt en van het dossier van de dienst van de Gewestelijke huisvestingsinspectie, en zonder hem gehoord te hebben naar aanleiding van zijn beroep; dat hij aanvoert dat de geldboetes die krachtens de Brusselse Huisvestingscode worden opgelegd strafsancties zijn in de zin van artikel 6 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden doordat ze zwaar doorwegen

omdat het bedrag ervan kan oplopen tot 25.000 euro; dat hij daaruit afleidt dat voor die geldboetes naast het voormelde artikel 6, artikel 14 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten geldt, alsmede de algemene beginselen van het strafrecht en het beginsel van hoor en wederhoor; dat hij van mening is dat die bepalingen geschonden zijn daar noch de oorspronkelijke klacht, noch het verslag van de gewestelijke huisvestingsinspectie aan hem zijn meegedeeld en hij naar aanleiding van het instellen van zijn beroep niet gehoord is hoewel hij daar uitdrukkelijk om verzocht had;

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de bevindingen die in het verslag van de Gewestelijke huisvestingsinspectie vermeld waren, overgenomen zijn in de aanmaning die op 21 februari 2005 aan verzoeker is toegezonden, zodat hij daarvan kennis heeft gekregen; dat ze van mening is dat de rechten van verdediging van verzoeker in acht zijn genomen daar hem nauwkeurig alle grieven zijn meegedeeld die grond opgeleverd hebben voor het opleggen van de administratieve geldboete, omdat hij in verband met die grieven gehoord is en al zijn argumenten mondeling en schriftelijk heeft kunnen doen gelden; dat ze oordeelt dat het feit dat hij bij het begin van de procedure niet wist wie de klacht met betrekking tot zijn woning ingediend had geen schending van zijn rechten van verdediging meebrengt, aangezien de identiteit van de indiener van die klacht geen gevolgen heeft voor het vaststellen van de bestreden handeling; dat ze daarop laat volgen dat verzoeker daarenboven wist dat de indiener van de klacht de huurder van zijn woning was, aangezien hij in het kader van zijn verdediging aangevoerd heeft dat die klacht niet objectief was doordat ze uitging van die huurder met wie hij voor de vrederechter in een proces gewikkeld was; dat de verwerende partij eveneens aanvoert dat het beginsel audi et alteram partem vereiste dat verzoeker gehoord zou worden voordat hij bestraft werd maar niet vereiste dat verzoeker andermaal gehoord zou worden in het kader van het onderzoek van zijn beroep; dat ze erop wijst dat artikel 15 van de Brusselse Huisvestingscode in acht genomen is, aangezien verzoeker gehoord is door de gewestelijke inspectiedienst en hij bij de gemachtigde ambtenaar van de regering het beroep met schorsende werking heeft kunnen instellen; dat ze ten slotte de nadruk legt op het feit dat de beroepsprocedure waarin de Brusselse Huisvestingscode voorziet, schriftelijk is;

Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord stelt dat hij, om over een efficiënt verweer te kunnen beschikken, toegang had moeten krijgen tot het volledige administratief dossier en in het kader van de beroepsprocedure de gelegenheid had moeten krijgen om op zijn minst schriftelijk zijn mening te uiten; dat hij te kennen geeft dat hij evenwel niet het volledige administratief dossier heeft kunnen inkijken, dat hij alleen in kennis is gesteld van de gegevens die vermeld waren in de aanmaning die aan hem gericht is en dat hij zijn argumenten niet heeft kunnen aanvoeren in het kader van het beroep dat hij bij de gemachtigde ambtenaar heeft ingesteld, aangezien hij niet opnieuw gehoord is en, in tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, niet de gelegenheid heeft

gekregen in dat stadium van de procedure zijn opmerkingen schriftelijk te kennen te geven, daar de enige schriftelijke opmerkingen die hij gemaakt heeft, dateren van voor de beslissing die de verwerende partij in eerste aanleg genomen heeft; dat hij daarop ten slotte laat volgen dat de beroepsoverheid een nieuw onderzoek kon bevelen dat door een andere inspecteur van de gewestelijke inspectie uitgevoerd kon worden, maar dat zulks in casu niet gebeurd is, zodat de verwerende partij de bestreden handeling gesteld heeft op basis van de gegevens van het dossier dat in eerste aanleg samengesteld was zonder nadere preciseringen;

Overwegende dat de administratieve geldboetes die krachtens de Brusselse Huisvestingscode kunnen worden opgelegd, doordat ze van punitieve aard zijn en zwaar doorwegen, strafsancties zijn in de zin van artikel 6 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden en van artikel 14 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, dat een administratieve overheid, zoals de verwerende partij, evenwel niet verplicht is de verplichtingen na te komen die bij die bepaling opgelegd worden wanneer, zoals in casu, beroep kan worden ingesteld bij een instantie zoals de Raad van State, die beantwoordt aan de vereisten vervat in dat artikel 6; dat de verwerende partij daarentegen het algemeen beginsel van de rechten van verdediging in acht moet nemen in het kader van de procedures tot het opleggen van die administratieve geldboetes; dat zulks in casu het geval geweest is; dat dit beginsel immers voor de verwerende partij de verplichting inhield verzoeker te horen maar haar niet verplichtte hem in elk stadium van de procedure te horen; dat de gewestelijke inspectie verzoeker gehoord heeft voordat ze de administratieve geldboete heeft opgelegd die bij de bestreden handeling bevestigd is; dat verzoeker naar aanleiding van het schriftelijk beroep dat hij bij de gemachtigde ambtenaar van de Brusselse Hoofdstedelijke regering ingediend heeft eveneens zijn argumenten heeft kunnen uiteenzetten; dat de gemachtigde ambtenaar er voorts niet toe gehouden was een nieuw hoorgesprek te houden met verzoeker, die daar niet om had verzocht; dat bovendien noch uit het administratief dossier, noch uit de door verzoeker aangevoerde argumenten blijkt dat het nodig zou zijn geweest een nieuw onderzoek te voeren; dat, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker beweert, de bevindingen van de gewestelijke huisvestingsinspectie hem ter kennis zijn gebracht, aangezien ze vervat zijn in de brief van 21 februari 2005 die de verwerende partij aan hem heeft gezonden en die het onmiddellijk verbod bevatte om de woning nog verder te huur te stellen of te verhuren of te laten bewonen; dat de verwerende partij ten slotte de rechten van verdediging van verzoeker niet heeft geschonden door hem de klacht van zijn huurder niet te bezorgen; dat uit de brief die verzoeker op 18 april 2005 aan de verwerende partij heeft gericht, uitdrukkelijk blijkt dat hij wist dat die klacht door zijn huurder was ingediend en dat ze dus uitging van een persoon die daartoe bevoegd was krachtens artikel 13, § 2, 2°, van de Brusselse Huisvestingscode; dat het vierde middel ongegrond is;

Overwegende dat verzoeker een vijfde middel ontleent aan schending van artikel 15 van de Brusselse Huisvestingscode, van de artikelen 10, 11 en 14 van de Grondwet, van de artikelen 6 en 7, lid 2, van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden en van de artikelen 15, lid 1, en 26 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, van het algemeen rechtsbeginsel van de wettelijkheid van de straffen, van de verplichtingen om bestuurshandelingen van een uitdrukkelijke en materiële motivering te voorzien, van het algemeen beginsel van de rechten van verdediging, van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid de verplichting beslissingen zorgvuldig voor te bereiden, het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel, aan kennelijke dwaling omtrent de beoordeling en aan machtsoverschrijding; dat hij in een eerste onderdeel betoogt dat de berekening van de opgelegde geldboete op geen enkele wettelijke of reglementaire basis steunt en dat die berekening bijgevolg niet te voorzien is, dat het werkelijke bedrag van de geldboete dan ook volledig afhangt van de beoordeling door de verwerende partij, wat strijdig is met het beginsel van de wettelijkheid van de straffen; dat hij in een tweede onderdeel tegen de verwerende partij inbrengt dat ze ondanks de aangevoerde verzachtende omstandigheden niet overwogen heeft om voor het bedrag van de geldboete te gaan onder het minimumbedrag vastgesteld door de Brusselse Huisvestingscode, zodat hem een strengere behandeling te beurt valt dan wanneer hij strafrechtelijk vervolgd zou zijn; dat hij stelt dat bij de Huisvestingscode een discriminatie wordt ingevoerd tussen overtreders naargelang ze al dan niet strafrechtelijk vervolgd worden, en vraagt dat de volgende prejudiciële vraag wordt gesteld:

- " Schendt artikel 15 van de Huisvestingscode de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in voorkomend geval gelezen in onderlinge samenhang met artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens, doordat dit artikel voor eenzelfde strafbaar feit geringere waarborgen biedt aan de bestuurden aan wie een administratieve geldboete is opgelegd ten opzichte van degenen die in het kader van een strafprocedure worden vervolgd, onder meer doch niet uitsluitend wat betreft de toepasselijkheid van artikel 85 van het Strafwetboek en de mogelijkheid om op basis van verzachtende omstandigheden te zakken onder het bij de wettekst bepaald minimumbedrag van de geldboete?";

dat verzoeker in een derde onderdeel aanvoert dat de geldboete kennelijk overdreven is in het licht van de ten laste gelegde feiten en de aangevoerde omstandigheden, dat de leidend ambtenaar geenszins verplicht is een administratieve geldboete op te leggen en dat in casu het bedrag ervan kennelijk overdreven hoog ligt;

Overwegende dat de verwerende partij in verband met het eerste onderdeel antwoordt dat in artikel 15 van de Brusselse Huisvestingscode uitdrukkelijk bepaald wordt dat de administratieve boete van 3.000 tot 25.000 euro per verhuurde woning bedraagt en afhangt van het aantal overtredingen dat voor dezelfde verhuurder wordt vastgesteld; dat in casu tien overtredingen zijn vastgesteld

van de minimale verplichtingen inzake elementaire veiligheid, gezondheid en uitrusting, dat voor elke vastgestelde overtreding een motivering is gegeven waarin vermeld is of de overtreding al dan niet zwaar is en welk boetebedrag daarmee overeenstemt; dat ze erop wijst dat het wel degelijk de bedoeling van de wetgever was aan de leidend ambtenaar van de gewestelijke huisvestingsinspectie een discretionaire beoordelingsbevoegdheid toe te vertrouwen voor het opleggen van de geldboete en het bepalen van het bedrag ervan, zodat die in mindere of meerdere mate rekening kon houden met de goede trouw van de betrokken verhuurder; dat de verwerende partij in verband met het tweede en het derde onderdeel van het middel stelt dat deze kennelijk feitelijke grondslag missen, aangezien de opmerkingen van verzoeker, in tegenstelling tot wat hij beweert, onderzocht zijn, hetgeen de reden is waarom de geldboete teruggebracht is tot 10.200 euro; dat ze daarop laat volgen dat de prejudiciële vraag die verzoeker geformuleerd heeft, van geen belang is en er geen grond bestaat om die vraag te stellen;

Overwegende dat verzoeker daarop, in verband met het eerste onderdeel, antwoordt dat geen enkele reden wordt opgegeven ter verklaring van het bedrag van de geldboete met betrekking tot elke vastgestelde overtreding, terwijl de omvang van de geldboete gemotiveerd dient te worden zoals elke bestuurshandeling en die motivering betrekking dient te hebben zowel op het bedrag van de geldboete als op de vraag of ze in verhouding staat tot de begane overtreding; dat hij in verband met het tweede onderdeel de gegevens vermeld in zijn verzoekschrift herhaalt en zijn verzoek tot het stellen van een prejudiciële vraag handhaaft; dat hij, met betrekking tot het derde onderdeel stelt dat het bedrag van de geldboete kennelijk overdreven hoog is, aangezien hij sedert 2003 aanstuurt op de ontbinding van de huurovereenkomst die oorspronkelijk voor drie jaar gesloten was en wacht op het vertrek van de huurder om eindelijk de conformiteitswerkzaamheden te verrichten zodat hij de aanwezigheid moet dulden van de huurder, die bovendien zijn huur niet betaalt; dat hij betoogt dat veel van de vastgestelde tekortkomingen te wijten zijn aan de huurder en dat de huur slechts 297,47 euro bedraagt, zodat de administratieve geldboete overeenkomt met nagenoeg alle huurgelden voor de volledige duur van de huurovereenkomst, die drie jaar belooft;

Overwegende, wat het eerste onderdeel betreft, dat in artikel 15 van de Brusselse Huisvestingscode nauwkeurig aangegeven wordt welke handelingen of welk verzuim te handelen vanwege de verhuurders door de verwerende partij kunnen worden gestraft met een administratieve geldboete, zoals het feit dat verzoeker een woning te huur gesteld heeft met schending van het verbod vervat in artikel 5 van diezelfde Code; dat in het voornoemde artikel 15 eveneens nauwkeurig aangegeven wordt welke straf opgelegd kan worden ter beteugeling van die handelingen of dat verzuim, namelijk een administratieve geldboete ten belope van 3.000 tot 25.000 euro per verhuurde woning, afhankelijk van het aantal overtredingen dat tijdens dezelfde verhuurder vastgesteld is; dat de bestreden handeling, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker betoogt, dus gesteld is krachtens

een regeling die in overeenstemming is met het beginsel van de wettelijkheid van de straffen; dat het feit dat de wetgever aan de verwerende partij de bevoegdheid heeft opgedragen het bedrag van de geldboete te bepalen niet in strijd is met dat beginsel aangezien die bevoegdheid uitgeoefend dient te worden binnen de perken gesteld door artikel 15 van de Brusselse Huisvestingscode; dat het bedrag van de geldboete immers moet liggen tussen het minimum- en het maximumbedrag vastgesteld door de wetgever en moet worden bepaald in het licht van de ernst van het ten laste gelegde feit, welke ernst door de verwerende partij beoordeeld dient te worden in het licht van het aantal tekortkomingen aan de verplichtingen vervat in artikel 4 van de Brusselse Huisvestingscode; dat het eerste onderdeel ongegrond is; dat wat het tweede onderdeel betreft, het verschil in behandeling dat door de verzoeker gelaakt wordt, zich niet voordoet; dat het te huur stellen van een woning met schending van het verbod vervat in artikel 5 van de ordonnantie van 17 juli 2003, dat bij de bestreden handeling bestraft is, immers, in tegenstelling tot hetgeen hij beweert, niet tegelijk bestuursrechtelijk en strafrechtelijk bestraft wordt; dat de Brusselse Huisvestingscode waarbij dat feit strafbaar wordt gesteld, voor de beteugeling ervan alleen de daarin vermelde administratieve geldboetes voorschrijft; dat het dan ook niet gerechtvaardigd is de prejudiciële vraag te stellen die door verzoeker geformuleerd is, aangezien ze steunt op het verkeerde postulaat dat het ten laste gelegde feit ook strafrechtelijk bestraft wordt en dat hij andere garanties zou kunnen genieten naargelang de verwerende partij zou kiezen voor de strafrechtelijke dan wel de bestuursrechtelijke beteugeling; dat het voorts van geen belang is na te gaan of de Brusselse Huisvestingscode een discriminatie inhoudt doordat ze de verwerende partij niet de mogelijkheid biedt een geldboete van een lager bedrag op te leggen dan de ondergrens bepaald bij artikel 15 ervan; dat, afgezien van het feit dat die eventuele discriminatie uit een tekort van de wetgeving zou voortvloeien, uit het onderzoek van het derde onderdeel van dit middel blijkt dat het bedrag van de geldboete die aan verzoeker is opgelegd niet overdreven hoog is in het licht van de ernst van de begane overtreding en dat het in casu dan ook geenszins noodzakelijk was dat de verwerende partij kon beschikken over de bevoegdheid om een geldboete op te leggen ten belope van een lager bedrag dan de ondergrens bepaald in artikel 15 van de ordonnantie van 17 juli 2003; dat het tweede onderdeel ongegrond is; dat, wat het derde onderdeel betreft, de verwerende partij tien tekortkomingen aan de verplichtingen vervat in artikel 4 van de Brusselse Huisvestingscode heeft aangetoond waarvan er twee uiterst ernstig zijn en de veiligheid van de bewoners in het gedrang brengen (gasinstallatie, stabiliteit en huiszwam), terwijl vier andere eveneens belangrijk zijn en betrekking hebben op de elektrische installaties, de warmwatervoorziening en de aanwezigheid van insecten; dat gelet op de ernst van de overtreding waaraan verzoeker zich schuldig heeft gemaakt, het bedrag van de geldboete die de verwerende partij hem opgelegd heeft niet als kennelijk overdreven hoog overkomt; dat het feit dat verzoeker de bedoeling zou hebben gehad een einde te maken aan de tekortkomingen overigens geenszins kan leiden tot een vermindering van de ernst van de begane overtreding; dat de administratieve geldboete tot doel heeft de begane overtreding te bestraffen; dat de ernst van die overtreding evenmin afgezwakt wordt door de hoogte

van de kostprijs van de werkzaamheden die uitgevoerd dienen te worden om een einde te maken aan de tekortkomingen, door de waarde van het gebouw, door het verbod voor verzoeker om de woning nog verder te huur te stellen, door het bedrag van de huurgelden, door het feit dat de huurder die niet zou hebben betaald of door het op handen zijnde einde van de huurovereenkomst; dat verzoeker voorts geenszins aantoonst dat de tekortkomingen veroorzaakt zouden zijn door beschadigingen die de huurder zou hebben aangebracht; dat het loutere overleggen van een brief die hij aan de procureur des Konings te Brussel zou hebben gezonden om inzage te krijgen in een strafdossier dat aangelegd zou zijn naar aanleiding van een felle ruzie die zich in zijn pand voorgedaan heeft en waarbij zijn huurder betrokken zou zijn geweest, niet het bewijs kan opleveren dat die huurder de beschadigingen heeft aangebracht waarvan verzoeker hem beschuldigt; dat de verwerende partij ten slotte op goede gronden rekening heeft kunnen houden met een tekortkoming aan de verplichtingen voorgeschreven bij artikel 4 van de Brusselse Huisvestingscode wegens de staat van de kelderverdieping; dat de kelderverdieping weliswaar niet verhuurd was, zoals verzoeker betoogt, maar dat de verwerende partij niettemin vastgesteld heeft dat het plafond van die kelderverdieping zo beschadigd was dat de stabiliteit ervan niet meer gewaarborgd was; dat de veiligheid van de huurder dus in gevaar was wanneer hij zich via de gemeenschappelijke delen van het pand naar de kelderverdieping begaf of wanneer hij zich daar bevond om de waterteller te controleren; dat het derde onderdeel ongegrond is; dat het vijfde middel ongegrond is;

Overwegende dat verzoeker een zesde middel ontleent aan schending van de artikelen 6 en 13 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, van artikel 14 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, van het algemeen beginsel van de rechten van verdediging, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het algemene rechtsbeginsel van onafhankelijkheid en onpartijdigheid, alsook aan machtsoverschrijding; dat verzoeker in een eerste onderdeel uiteenzet dat de geldboete alleen mocht worden opgelegd door een onafhankelijk en onpartijdig orgaan, dat de gewestelijke huisvestingsinspectie niet aan die eisen voldoet aangezien ze onder het gezag van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering staat; dat hij betoogt dat in het voormelde Internationaal Verdrag bepaald wordt dat in elk stadium van de procedure betreffende een strafvervolgung uitspraak moet worden gedaan door een instantie die voldoet aan alle voorschriften die daarin opgesomd zijn; dat hij daarop laat volgen dat de omstandigheid dat de gemachtigde ambtenaar of de Raad van State aan die eisen zou voldoen niet impliceert dat de gewestelijke huisvestingsinspectie daaraan niet eveneens hoefde te voldoen; dat hij erop wijst dat ook die dienst krachtens het algemeen rechtsbeginsel van onpartijdigheid aan de verplichtingen inzake onafhankelijkheid en onpartijdigheid moest voldoen; dat hij in een tweede onderdeel aanvoert dat hij de bestreden handeling op zijn minst moest kunnen bestrijden voor een orgaan met volle rechtsmacht dat waarborgen inzake onafhankelijkheid en onpartijdigheid biedt en inzonderheid over een herzieningsbevoegdheid beschikt; dat hij stelt dat de gemachtigde ambtenaar niet aan

die eisen voldoet, aangezien hij enerzijds een orgaan is van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest en hij anderzijds niet over een bevoegdheid met volle rechtsmacht beschikt doordat hij de wettigheid of grondwettigheid niet in twijfel kan trekken van de wets- of verordeningsbepalingen waarop de omstreden maatregel steunt en die voor hem betwist worden; dat hij daaraan toevoegt dat de mogelijkheid om de zaak bij de Raad van State aanhangig te maken er niet toe kan leiden dat de wettigheid hersteld wordt van de omstandigheden waarin de geldboete opgelegd is, aangezien de Raad van State evenmin een bevoegdheid met volle rechtsmacht bezit;

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat het middel in rechte faalt, aangezien ze geen rechtscollege is en bijgevolg niet de vereisten in acht dient te nemen die voorgeschreven zijn bij artikel 6 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden als beroep kan worden ingesteld bij een instantie, zoals de Raad van State, die beschikt over een bevoegdheid met volle rechtsmacht;

Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord de argumenten herhaalt die hij in zijn beroep tot nietigverklaring uiteengezet heeft;

Overwegende, wat het eerste onderdeel betreft, dat artikel 14.5 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten als volgt luidt: "Een ieder die wegens een strafbaar feit is veroordeeld heeft het recht zijn veroordeling en vonnis opnieuw te doen beoordelen door een hoger rechtscollege overeenkomstig de wet"; dat die bepaling niet impliceert dat deze eerste veroordeling door een rechtscollege uitgesproken moet worden; dat in Protocol nr. 7 bij het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden – een protocol dat door België niet geratificeerd is maar desondanks een hulpmiddel is voor de interpretatie van de strekking van het Verdrag -, een soortgelijke bepaling voorkomt, die als volgt luidt: "Eenieder die door een gerecht is veroordeeld wegens een strafbaar feit, heeft het recht zijn schuldigverklaring of veroordeling opnieuw te doen beoordelen door een hogere gerecht"; dat punt 17 van het verklarend verslag bij dat protocol als volgt luidt: "In vergelijking met de bewoordingen van de overeenkomstige bepaling van het Verdrag van de Verenigde Naties (artikel 14, lid 5) is de term 'rechtbank' toegevoegd om duidelijk aan te tonen dat dit artikel geen betrekking heeft op de overtredingen die worden beoordeeld door instanties die geen rechtbanken zijn in de zin van artikel 6 van het Verdrag"; dat artikel 14 van het voormelde Verdrag niet van toepassing is op straffen die door administratieve overheden worden uitgesproken; dat, ten slotte, de kritiek naar luid waarvan de gewestelijke huisvestingsinspectie het algemeen beginsel van onpartijdigheid zou hebben geschonden doordat ze zowel het onderzoek gevoerd heeft als de geldboetes opgelegd heeft, ongegrond is; dat in de artikelen 13 en 15 van de ordonnantie van 17 juli 2003 immers bepaald wordt dat de gewestelijke huisvestingsinspectie die bevoegdheden uitoefent; dat het voormelde beginsel niet primeert op de tekst van die ordonnantie, zodat de gewestelijke huisvestingsinspectie zich aan die ordonnantie diende te houden; dat bovendien, zelfs indien de beslissing van de gewestelijke

huisvestingsinspectie onwettig zou zijn geweest omdat ze zowel het onderzoek gevoerd heeft als de geldboetes opgelegd heeft, daaruit daarom nog niet zou voortvloeien dat de bestreden handeling onwettig is; dat die bestreden handeling immers naar aanleiding van een beroep gesteld is door de gemachtigde ambtenaar, die het onderzoek niet gevoerd heeft; dat de bestreden beslissing in de plaats gekomen is van die van de gewestelijke huisvestingsinspectie, zodat de eventuele onwettigheid van de eerste beslissing, die weggevallen is, niet meebrengt dat ook de tweede onwettig zou zijn; dat het eerste onderdeel ongegrond is; dat, wat het tweede onderdeel betreft, een administratieve overheid zoals de verwerende partij niet verplicht is zich te houden aan de verplichtingen vervat in artikel 6 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden wanneer, zoals in casu, beroep kan worden ingesteld bij een instantie zoals de Raad van State, die aan de voormelde vereisten beantwoordt; dat de Raad van State immers een rechtscollege is dat voldoet aan de vereisten van de artikelen 6 en 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens; dat volgens het Europees Hof voor de rechten van de mens een rechtscollege met volle rechtsmacht een rechtscollege is dat de bevoegdheid bezit om zich te buigen over alle feitelijke en juridische kwesties die relevant zijn voor de beslechting van het geschil dat daarbij aanhangig is gemaakt; dat de Raad van State niet alleen bevoegd is om te oordelen of de bestreden handeling in overeenstemming is met de toepasselijke rechtsregels maar ook om na te gaan of de feiten waarop die handeling steunt juist zijn; dat de Raad van State de bestreden handeling ook kan vernietigen als de opgelegde straf kennelijk onevenredig is ten opzichte van de feiten die de betrokkene ten laste worden gelegd; dat de Raad van State aldus een toetsing met volle rechtsmacht uitoefent in de zin van de rechtspraak van het Europees hof voor de rechten van de mens; dat die rechtspraak de Raad van State er geenszins toe verplicht de rol van het actieve bestuur volledig over te nemen; dat, overigens, de Raad van State zijn beslissing weliswaar niet in de plaats stelt van die van de administratieve overheid, maar de administratieve overheid verplicht is zich naar het annulatiearrest te gedragen en niet aan de motieven van dat arrest mag voorbijgaan als ze een nieuwe beslissing neemt; dat het tweede onderdeel ongegrond is; dat het zesde middel ongegrond is,

BESLUIT:

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus uitgesproken te Brussel in openbare terechtzitting van de
VIe kamer op dertig november tweeduizend tien door:

Mevr. Odile DAURMONT,	kamervoorzitter,
de HH. Paul LEWALLE,	staatsraad,
Yves HOUYET,	staatsraad,
Vincent DURIEUX,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Vincent DURIEUX

Odile DAURMONT

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.